

Christian Bouchet

Rozhovor Christiana Boucheta pro švédský identitární blog Oskorei

Christian Bouchet je jeden z nejvýznamějších a nejzajímavějších evropských myslitelů. Je vedoucím představitelem evropského národně-revolučního (RN) proudu, v současnosti působí jako člen Front National a rovněž je v pozadí internetového zpravodajského portálu *Voxnr.com*. Blog *Oskorei* je hrdý na to, že s ním může přinést rozhovor.

Zájem a vědomosti o francouzských a evropských politických hnutích jsou ve skandinávských zemích na vzestupu. Nicméně je toto povědomí stále ve svém počátečním stadiu. Mohl byste se představit pro čtenáře, kteří vás doposud neznají, a zároveň říci i něco o vaší minulosti?

Povoláním jsem učitel. Pocházím z rodiny, jejíž zapojení na „špatné straně“ se dá vystopovat zpět až do časů Francouzské revoluce a **povstání ve Vendée**. A tak bylo jen přirozené, že jsem se v rámci rodinných tradic v roce 1969, kdy jsem se začal politicky angažovat, přiklonil na „špatnou stranu“. Co mě však od této rodinné tradice odlišovalo bylo to, že moje rodina byla spjatá s rojalistickým a reakcionářským proudem, zatímco já jsem rychle vstoupil do revolučního nacionalistického hnutí.

A tak jsem od počátku 70-tých let působil jako militant v různých RN organizacích, které v té době vznikly: *Organisation Lutte du Peuple*, *Groupes nationalistes révolutionnaires* Françoise Duprata, a poté *Mouvement nationaliste révolutionnaire*. Nejdříve jsem začal prostě, jako aktivista, poté jsem se stal místním organizátorem a nakonec, v polovině 80tých let, jsem se zapojil do tohoto ideologického směru na celofrancouzské úrovni. Byl jsem postupně generálním tajemníkem hnutí *Troisième voie*, *Nouvelle résistance* a *Unité radicale* a jedním z vůdců panevropského hnutí *Front européen de liberation*.

V letech 1998 – 2002, jako součást strategie *Unité radical*, jsem inicioval „radikální“ směr v *Mouvement national républicain* Bruno Mégreta byl členem vedení této strany, za kterou jsem i kandidoval v různých volbách. Od roku 2002 jsem se postupně odpoutával od aktivismu v rámci malých skupin a stal se členem *Front National*, kde jsem měl nižší pravomoci na místní úrovni.

V současnosti je mou hlavní aktivitou především psaní. Od roku 1997 mám na starosti časopis *Résistance*, jsem francouzským korespondentem italského NR deníku *Rinascita* a od roku 2008 jsem zástupcem šéfredaktora a vedu mezinárodní rubriku ve čtrnáctideníku *Flash*.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Píši jak pod svým jménem, tak i pseudonymem, do různých tiskovin, včetně například časopisů *Réfléchir et agir*, *Eurasia* a *Nations presse*. Na internetu jsem šéfredaktorem stránek *Voxnr.com* a mé články jsou široce citovány.

Kromě toho všeho provozuji vydavatelství *Ars Magna* a jsem spolupracovníkem vydavatelství *Éditions Avatar*.

Jste často uváděn jako vedoucí činitel národně-revolučního proudu. Někteří z našich čtenářů nemusí vědět, o co se jedná. Mohl byste nám národně-revoluční hnutí představit, jeho historii a o co usiluje?

Revoluční nacionalismus můžeme popsat mnohými definicemi a všechny budou platné a celistvé. Pravděpodobně se ale jedná o evropský protějšek národně-osvobozeneckým hnutím Třetího světa, je součástí většího politického celku zvaného „konzervativní revoluce“ a je „centristickým“ proudem, který odmítá rozlišování na pravici a levicí ve prospěch ideologické jednoty lidu. Francouzský historik **Fabrice Bouthillon** toto popisuje v jednom svém nedávném článku: „*Cílem je oživit to, co bylo nedokončeno za Francouzské revoluce a co se postupně rozšířilo po roce 1789 do celé Evropy; snahy o kompromis mezi pravicí a levicí, vytvoření centristického proudu (...) Jsou zde dva druhy centrismu, které spočívají buď v vyřazení, a nebo začlenění extrémů.*“ Revoluční nacionalismus představuje konkrétně druhý zmíněný model, který je ve skutečnosti radikálním centrismem, kombinujícím extrémní levicí a pravici.

Podíváme-li se zpět do historie, tak téměř ve všech evropských zemích, nebo zemích obývaných lidmi evropského původu, vznikly v různých historických údobích místní verze revolučního nacionalismu jako např. jonsismus ve Španělsku [1], perónismus v Argentíně, hnutí okolo Ernsta Niekische, Ernsta Jüngera nebo okolo Strasserů v Německu atd.

V zemích Třetího světa se rovněž můžeme setkat s různými revolučně nacionalistickými směry, jako například násirismus nebo baasismus.

Můžete nám jmenovat některé lidi, kteří vás inspirovali?

To je vždy zrádné, poněvadž riskujete že budete jen prostě vyjmenovávat lidi a nic víc... Řečeno takto, plně si uvědomuji, že za moje názory vděčím velkému množství četby a seznamování se [s idejemi] a tak mohu alespoň zmínit některé autory, kteří na mě měli zásadní vliv.

Pro mě je to jistě Alain de Benoist, který „vedl myšlenky“ (*Les Idées à l'endroit* je název Benoistovy knihy), Julius Evola - a v menší míře - René Guénon, kteří mi poskytli základ pro můj světonázor. Co se týče geopolitiky, byli zdrojem mé inspirace Alexandr Dugin a Jean Thiriart. A v neposlední řadě François Duprat jehož šlépěje jsem následoval téměř čtyřicet let.

Oba nás inspiruje Jean Thiriart a jeho vize Evropy „od Dublinu po Vladivostok“. Jak byste charakterizoval dnešní Evropskou unii? Má nějaký potenciál pro budoucnost Evropy jak ji zamýšlel Thiriart?

Z mého pohledu se Evropa, organizovaná z Bruselu, vzdaluje každým dnem představě Evropy, o které jsme snili. Po určitou dobu jsem doufal, že z Evropské unie může vzniknout mocnost. To se však ve skutečnosti nestalo a namísto toho zde máme obrovský společný trh, který je vstřícný k nadnárodním korporacím a tvrdý k lidem a který je geopoliticky impotentní, protože je příliš rozlehlý a rozdělený.

Když jsme měli malou Evropu, ve které bylo devět nebo dvanáct zemí, tak jsme mohli doufat, že k této alternativě dojde. „Větší“ Evropa, tak jak ji známe dnes čítá 27 států a její růst ještě není u konce, se stává méně říditelnou a více otevřenou americkému vlivu. Již to není geopolitický projekt, ale jen čistě projekt ekonomický.

Ve stejnou dobu, kdy nabývala na velikosti, se Evropa rozdělila na základech, které již nejsou národními, ale regionálními nebo etnickými. Jistě, obrana jednotlivých identit je chvályhodný závazek, se kterým všichni souhlasíme. Ale je zde současně riziko heterotelismu [2], zvrácené tendence, která ve svém důsledku povede k podpoře rozparcelování Evropy a jejímu oslabení. A tohle je bohužel přístup, který zaujaly různé identitární skupiny, které jsou aktivní na celoevropské úrovni.

Jejich Evropa stovek vlajek je Evropa stovek Kosov...

Je to Evropa, ve které vymizela jakákoli solidarita, ve které se setkáváme s postoji tak ohavnými a groteskními, jakým je například když jeden bretaňský identitární vůdce prohlásil, že co se týče Bretaně, tak nevidí rozdíl mezi přistěhovalcem z Francie nebo Afriky!

Také to rozděluje Evropu ještě více, než je teď – to znamená, že její nejslabší součásti jsou dále manipulovány, a Evropa je v zásadě absolutně bezmocná. Taková Evropa se může srovnávat s Německem po Vestfálském míru, rozdělenému do 350 států, které pak jen dalších 200 let přihlíželo, jak je jeho historie psána jinými.

Když vidím ty, kteří na jednu stranu volají po rozdělení naší země a Evropy a na druhou stranu se stejně tak odvažují, navzdory geopolitické realitě, pořádat kampaně na téma evropské moci, tak se mohu jen spekulovat o jejich inteligenci nebo upřímnosti.

Jaký je váš názor na vztah Ruska, Turecka a severní Afriky k Evropě?

Silná Evropa, jednající v rámci multipolárního světa, by mohla mít přátelské vztahy a spolupracovat s těmito geopolitickými oblastmi. Ale Evropa je tak slabá... a proto tyto vztahy nehrají žádnou roli, jak jsme mohli vidět v případě problémů v Tunisku a Egyptě počátkem letošního roku.

Co se týče Ruska, tak usilujeme o silné a hluboké spojení, soustředěné v rámci kontinentu okolo osy Paříž-Berlín-Moskva.

Státy Maghrebu jsou s námi spojeny geograficky a historicky již od starověku. Oblast Středozevní by nás měla spojoval, ne rozdělovat. Ale bude stále potřeba vytvořit skutečné

Mare Nostrum bez přítomnosti americké flotily [3] a vlivu států, které tvoří hranice této oblasti, a které jsou agenty Velkého Západu a **Langley**. Proaktivní politický vývoj by měl ukončit přistěhovalectví z Jihu na Sever.

Pro to, aby vše uspělo, stejně jako aliance s Ruskem, kterou jsem zmiňoval dříve, je nutná politická vůle Evropy, ve které není ani vůdčí země, což je další věc. Nic z toho v Evropské unii neexistuje, a ani už ve Francii od doby, kdy skončilo funkční období Jacquese Chiraca.

Ohledně Turecka, jeho osudem není vstoupit do Evropské unie, jak si přejí Spojené státy, nýbrž zavedení regionálního geopolitického uspořádání se Sýrií, Íránem a Irákem, jak se o to v současné době pokouší turecký ministr zahraničí Ahmet Davutoglu.

Jaká je vaše představa lepšího sociálního a ekonomického systému?

Ekonomicky jsem keynesián, preferuji silný stát, aktivně intervenující do ekonomiky a navíc i přerozdělovací národní bohatství a blahobyt. Plně souhlasím s tím, co bylo ve Francii nazýváno „autoritářským Colbertismem,“ ve kterém „Stát řídí kapitalismus“.

Pro mě je ekonomický liberalismus absolutní zlo, ze kterého pochází vše co podkopává naše společnosti.

Jaký je váš názor na alternativní encyklopedii Metapedia?

Je důležité, aby byla naše historie psána námi samotnými a ne našimi nepřáteli – poněvadž ji zkreslí a díky tomuto, naruší naše vnímání sebe samých.

Nicméně jsem býval, navštěvujíc různé sekce Metapédie, často nešťastný z tendence po nostalgické politice a zaměření na jedno velmi konkrétní, velmi krátké období evropské historie, ačkoli historie našeho kontinentu a nacionalistického hnutí je mnohem více než jen to.

Jaký je váš názor na Nicolase Sarkozyho?

Zvolení Nicolase Sarkozyho se především jeví jako gigantické nedorozumění: zatímco zaměstnanci státní správy, vyšší střední třída a městská spodina volili především socialisty, je to především volba většiny nezaměstnaných, dělníků a zchudlých středních tříd, odsunutých daleko od velkých městských center a jejich hospodářského a kulturního dynamismu, která umožnila Sarkozymu získat 30% hlasů v prvním kole prezidentských voleb a výhru v kole druhém.

Máme zde paradox – neoliberální kandidát byl zvolen prezidentem díky podpoře lidových vrstev. A teď tito voliči nemají žádný ekonomický program, který by Nicolas Sarkozy schvaloval. Raději po něm tedy požadují, aby využil své autority a zachránil sociální výhody, které pocházejí od levice.

Pokud tito voliči hlasovali pro Sarkozyho aby bojoval s kriminalitou, tak rovněž doufali že udrží i sociální systém a nevěřili, že by lidé ze Sarkozyho okolí mohli opustit gaullistický odkaz, zničit vládní instituce a francouzskou nezávislost.

V těchto třech bodech přišlo zklamání velice brzo, což bylo následováno i zklamáním voličů.

Navíc, Nicolas Sarkozy byl vždy považován za spojence Washingtonu, dokonce se chlubil přezdívkou „Američan Sarkozy“. Byl podporován americkými neokonzervativci, nejen proto že by nepodporovali žádného pravicového kandidáta, ale také proto, že ho považovali za jediného francouzského politika, který zastává jejich ideje. Ztělesňoval pro ně naději, že jednou pro vždy skoncuje s dvouhlavou hydrou, která představovala to, co zbylo z francouzského sociálního modelu a nezávislou politiku Francie. Jeho vítězství představovalo podřízení Francie zahraničnímu vlivu, ke kterému nikdy v historii nedošlo, snad jen s výjimkou vojenských porážek.

Jaký je váš názor na Front National a její šanci na změnu Francie?

Situace je taková, že podle posledních výsledků volebních průzkumů, pokud by se konaly prezidentské volby příští neděli, tak by Marine Le Pen mohla skončit třetí, za Nicolasem Sarkozym a socialistickým kandidátem. Někteří analytici odhadují, že v roce 2012 není nemožné, že bychom čelili situaci, kdy by se dostala do druhého kola jako vyzyvatel liberálního nebo socialistického kandidáta.

Parlamentní volby ve Francii bezprostředně následují volby prezidentské, a tak pokud by Marine Le Pen skončila ve druhém kole prezidentských voleb se můžeme spolehnout na totální přeskupení voličské základny Front National. I kdyby skončila na místě třetím, tak by se voličská základna Front National významně zvětšila. Je očekáván úplný zlom v politické rovnováze Francie.

Což znamená, že volby budou za něco přes rok od teď a hodně se toho do budoucna může změnit, ať už k lepšímu nebo horšímu, protože si myslím, že bychom neměli podceňovat schopnost liberálního systému se bránit.

Každopádně si ale myslím, že francouzské nacionální hnutí jako celek čelí „historické příležitosti“ v podobě, jakou nikdy předtím neměla. Má nového vůdce, mladou, krásnou, energickou a moderní ženu, která si vede velice dobře v průzkumech veřejného mínění, zatímco ve stejnou dobu jsou síly pravice a liberální levice, které dříve dominovaly francouzské francouzské politice, v krizi.

Proto je pro mě možné pomáhat této národní revoluci, která bude mít i velmi závažný vliv na celoevropské úrovni a z tohoto důvodu jsem vstoupil do Front National a bojuji za její vítězství.

Jaký zaujímáte postoj k islámu, a skutečným vztahem mezi Evropou a světem islámu?

V tomto případě se musíme vyvarovat esencialismu a jakýchkoli iracionálních reakcí.

Islám má, jako každé velké náboženství, mnoho podob a to musíme brát v potaz. Odsuzování islámu jako celku, tak jak to vidím činit mnoho nacionalistů a identitářů, je prostě hloupé a hodné dvouciferného IQ.

Můžete mít tradicionalistický přístup, kdy znamená být v opozici „dobrým“ islámem vůči tomu „špatnému“. Jmenovitě ší'ité a súfismus versus sunnité a wahhábismus. Je to i postoj, který jde navíc za tradiční pohled na islám a který je současně i celkem operativní při zaujímání postojů v mezinárodní politice – od doby kdy jsou ší'ité na straně odporu vůči globalizaci, zatímco sunnité mají tendenci spát se Strýčkem Samem.

Stejně tak ale musíme brát do úvahy, že Evropa není islámskou zemí a že muslimové co zde žijí jsou pouze pozdní příchozí. Z proto mi nepřipadá kdovíjak šokující, že mohou využívat přiměřené prostory pro bohoslužby a pro pohřby na místech tomu vyhrazeným. Ale současně je neustále nutné jim připomínat, že žijí mezi námi a že se musí přizpůsobit našim zvykům – včetně architektury, kuchyní a způsobu oblékání – a nepožadovat po nás přesně to opačné. Mají volbu asimilovat se, pokud si to budou přát – anebo odejít tam, kde žili jejich předkové a nenutit nás, abychom se my snažili přizpůsobit jim.

Jaký máte názor na sionismus a jeho vliv na Evropu?

Absolutně souhlasím s myšlenkou Stanislase de Clermont-Tonnerre, který v roce 1789 prohlásil: „Musíme odepřít vše Židům jako národu a dát vše Židům jako jednotlivcům.“

Stručně řečeno, měli bychom rozlišovat mezi dvěma věcmi: těmi, kteří praktikují židovské náboženství a sionismem jako takovým.

Prvně jmenovaní mají právo na respekt, bezpečí a umožnění praktikování jejich náboženství bez omezení. V některých případech však vypadá podivně, že se něčeho dovolávají jako společnosti a neadekvátně využívají výhod obecného práva.

Sionismus je pak pro mě nedávno vzniklá forma nacionalismu, bez oprávnění co se týče lidu nebo národa, tedy pokud někdo nevěří v legendu tak archaickou, až je k smíchu – o bohu, který vyvolil lid a dal mu zemi. Sinističtí vůdci, kteří zvládli zhmotnit své fantazie do podoby státu způsobili, že čelíme problému, který je potenciálním zdrojem regionálního konfliktu, nebo světové války.

Je zde nelegitimní koloniální stát, který existuje přes půl století – což je nic, srovnáme-li to s historií. Jeví se mi to tak, že musíme najít politické řešení a tím nejrozumějším je jednotný stát, sekulární a demokratický, na celé ploše historického území Palestiny. Do jisté míry řešení podobné jihoafrickému: stát a demokracie založená na principu „jeden člověk, jeden hlas“ a komise pro pravdu a usmížení, která by amnestovala chyby obou táborů.

Ale sionismus není jen Stát Izrael. Aby zajistili jeho existenci, vytvořili sionističtí vůdcové

vlivové struktury ve většině cizích zemí, které sahají od klasických lobby až po využívání tzv. sajanim (zahraničních pomocníků). To je však neakceptovatelné. Memůžeme tolerovat tajnou činnost cizí vlády na našem území, aby ovlivnila naši zahraniční politiku v její prospěch. Nemůžeme tolerovat, aby se francouzští nebo jiní evropští státní příslušníci považovali za více spojené se zemí, jež nejsou občany, než se zemí, ve které pobývají. Z těchto důvodů si myslím, že by mělo být bojováno s projevy sionismu na evropské půdě.

A k tomu se zde objevil další problém, kterým je nacional-sionismus, například podpora zájmů Izraele jako integrální součást národních hnutí v evropských zemích. Máme zde případy Vlaamse Belang v Belgii, Bloc identitaire ve Francii, Geerta Wilderse v Holandsku atd. Tyto skupiny jsou fascinující svým obrácením. Jejich láska k Izraeli je jen jednou součástí něčeho mnohem většího: stali se – pokud ovšem už nebyli od začátku jako Wilders – stoupenci Západu, ultraliberálové, neokonzervativci atd. A teď zastávají pozice, které jsou v přímém protikladu k těm našim. Proto musí být odsouzeni a musí proti nim bojovat jako proti nepříteli.

Rozvoj národně-revolučního, národně-levicového hnutí a Nové pravice ve Skandinávii je stále v počátcích, obzvláště ve srovnání s Francií. Jak byste nám poradil, hnutím i jednotlivcům?

Myslím že potřebujete číst díla velkých spisovatelů a přeložit je do svého jazyka. Stejně tak je musíte uvést do povědomí – publikováním jak v tištěných, tak online médiích – historii našeho hnutí a jeho významné osobnosti. Z důvodu jazykové bariéry o těch vašich nic nevím, ale je velice pravděpodobné že zde existoval, v nějaké formě, švédský revoluční nacionalismus. Organizace **Nysvenska Rörelsen** bylo dlouhou dobu v těsném kontaktu s různými organizacemi v jižní Evropě, některé z nich byly správně orientované. Nevím nic o tom, jestli to mělo nějaké výsledky ve vaší zemi, ale bylo by možná dobré se podívat tímto směrem a zapátrat, jetli nebyly vytvořeny nějaké překlady.

Rovněž si myslím, že bychom měli prohloubit mezinárodní spolupráci, která je vždy užitečná pro rozvoj idejí.

Z teoretického úhlu pohledu byste měli chápat jako škůdce hnutí ty, kdo se z vás snaží udělat žoldáky reakce, pravice, sionismu a Západu. Musíte odmítnout všechny, kdo by vás chtěli přinutit akceptovat bezzásadové a zmatené ideologie – jako je tomu v případě pobloudilého národního anarchismu – nebo ty, kdo si pletou politiku s nostalgií a aktivismus s maškarním bálem.

Závěrem, nenechte zmást nepřítelem. Jediným skutečným je liberalismus, z něj pochází všechno.

Děkujeme za rozhovor.

Rozhovor s Christianem Bouchetem vyšel na stránkách Oskorei dne 20. února 2011.

Poznámky:

[1] Na druhé straně extremistického spektra v roce 1931 založil Ramiro Ledesma Ramos (1905 – 1936) časopis *Dobytí státu* (*La Conquista del Estado*), v němž vyjadřoval obdiv k Itálii, SSSR a Německu, ale neoznačoval se jako fašista. Katolík Onésimo Redondo (1905 – 1936) vydával časopis *Svoboda* (*La Libertad*). V říjnu 1931 se spojili ve Výbory národně odborového výboje (*Juntas de Ofensiva Nacional-Sindicalista – JONS*), jejichž programem byla jednota Španělska, katolictví, přímá akce, syndikalismus, potlačení spekulace a odstranění gerontokracie. Počet členů nebyl velký: v roce 1932 – 25, 1933 – 400, 1934 – 300. Šlo hlavně o univerzitní studenty. Jonsismus je synonymum pro nacionální syndikalismus, tedy fašismus. V roce 1933 založil JUDr. José Antonio Primo de Rivera (1903 – 1936), syn bývalého diktátora, a letec Julio Ruiz de Alda (1897 – 1936) 2 000 členný fašistický Španělský válečný šik (*Falange Española – FE*), jehož programem byla směs nacionalismu a korporativního socialismu. 11. 2. 1934 se FE a JONS sloučily v FE de las JONS (FE-JONS) s korporativním a sociálním programem. Ve vedení stál triumvirát Primo, Ledesma a Ruiz. Vít Zvánovec: **Španělská II. republika – konec jednoho mýtu**, *Britské listy* 28. září 2002

[2] Heterotelický – směřující ke zvýznamňování druhých.

[3] Podrobný popis americké vojenské přítomnosti přináší článek Zdeňka Broušila: **Americká vojenská přítomnost v Evropě**, *Britské listy*, 28. srpna 2006